

Betaling for syge Fattiglemmers Behandling. S. Henhold hertil affattede Amtmanden et Lovudkast, hvis Sætsler kunde siges i Gjennemsnit at gaa ud paa en Forhøielse af de bestaaende med 100 pCt.; men da Lagthinget af Frygt for, at Befolkningen derved skulde blive overbebyrdet, fraraadede samme, blev Sagen stillet i Bero.

I 1868 blev Spørgsmaalet atter reist, idet Amtmanden ved at gjøre Indstilling om Oprettelse af et nyt Distriktslægeembede paa Nordøerne androg paa, at Lægetarten samtidig med det nye Embedes Besættelse maatte forhøies med 50 pCt. Landkirurgen havde i sin Erklæring over Spørgsmaalet om Nødvendigheden af hiint Embedes Oprettelse endog udtalt det som en Selvfølge, at der samtidig med en Læges Ansættelse i det nye Distrikt maatte ske en Forhøielse af den gjældende Lægetart, der allerede længe ikke havde svaret til Forholdene, og uden hvilken Forhøielse en Læge ikke vilde kunne leve paa de sparsomt befolkede Nordøer, ja Posten maatte neppe faas besat med en kvalificeret Person, ligesom ogsaa uden det Landkirurgen selv vilde lide et altfor føleligt Tab i Indtægter ved det nye Embedes Oprettelse. Disse Anskuelser vare dernæst tiltraadte af Lagthinget, der paa det Indstændigste havde anbefalet Sagen i dens Helhed til Regeringens Forsorg. Spørgsmaalet om Lægetartens Forhøielse udsattes imidlertid endnu i nogen Tid, indtil det kunde skjønnes, naar det nye Embede kunde besættis, og da der viste sig Udsigt til, at dette vil kunne ske i Foraaret 1872, til hvilken Tid den Bolig, som det paagjældende Distrikt skal tilveiebringe, vil kunne tages i Brug, blev Sagen atter gjenoptagen.

Det lader sig nu ikke nægte, at de gjældende Taxtbestemmelser baade ere saa lave, at de vistnok kun daarlig passe til Forholdene, saaledes som disse i de siden deres Tilblivelse forløbne 40.—50 Aar have udviklet sig, og tillige ere saa ufuldstændige, at de i høi Grad trænge til at suppleres. Imidlertid har Ministeriet ikke troet ganske at kunne slutte sig til noget af de til de forskjellige Læder fremkomne Forslag til Sagens Ordning. Det ovenfor omhandlede af en

tidligere Amtmand over Færøerne i sin Tid udarbejdede Udkast gif ganske vist ud paa en altfor betydelig Forhøielse af de gjældende Taxter, og navnlig vare flere af dets Positioner højere end de endnu for den øvrige Del af Riget gjældende efter Plakat af 4de Oktober 1825. Men at gaa den Vej, som Landkirurgen og Amtet senest havde anbefalet — simpelthen at forhøie de gjældende mangelfulde Taxter med 50 pCt. — syntes, uagtet der med Hensyn til Forhøielsen i og for sig neppe vilde være Noget at erindre, heller ikke ganske heldigt, fordi man da ikke vilde faa Taxten fuldstændiggjort med Bestemmelser for de Tilfælde, som der mangler Regler for. Derimod ansaa man det for rettest at søge tilveiebragt en Ordning, der gif ud dels paa en Forhøielse af de gjældende Taxter med 50 pCt. dels paa at give saavidt mulig hertil svarende nye Bestemmelser for de Tilfælde, hvor saadanne hidtil savnes. Efterat Sundhedskollegiets Erklæring derpaa var indhentet over Sagen, blev et hertil sigtende Lovforslag udarbejdet i Ministeriet og derefter forelagt det 1871 forsamlede Lagthing til Betænkning.

Medens man i dette Forslags §§ 2 og 4 ligefrem har overført de ifølge de oftnævnte ældre Bestemmelser hidtil gjældende Taxter med 50 pCt.s Forhøielse, har man dog dels søgt ved Affattelsen at fjerne de Tvivl, Redaktionen af hine i enkelte Punkter frembyde, dels i Overensstemmelse med det ovenfor antydede Lovudkast af 1857, men med en Nedsættelse af dets Taxter af henholdsvis 25, 60 og 33 $\frac{1}{3}$ pCt. i § 2 Nr. 3—5 optaget Regler for nogle Tilfælde, hvorfor særlig Bestemmelse hidtil savnedes. Idet man derhos nærmere har bestemt de i det Offentliges Tjeneste ansatte Lægers Forpligtelse til uden Betaling for den enkelte Forretning at tilse Fattige derhen, at den paa den ene Side ikke alene gjælder faste Fattiglemmer, paa den anden Side heller ikke uden videre alle Drængende, men enhver Fattig, til hvilken Lægen kaldes af Fattigbestyrelsen, har man i Mod sætning til den for Lægerne ubillige Bestemmelse i den anførte Egl. Resolution af 12te Oktober 1832 Litra a, hvorefter de for Reiser til fattige Syge ingen Diæter skulle oppebære,